

Bu sayfa Őu linkten yazdırılmıŐtır: [<http://www.risaleonline.com/soru-cevap/bediuzzaman-ve-yeni-harfler>]

[Risale-i Nur Yazısı ve Kur'an Harfleri](#)

Soru ([!! Bu konuya ait ek sorular için tıklayın](#))

Bediüzzaman ve Yeni Harfler

Üstad Bediüzzaman'ın yeni harflere bakışı nasıldır? Risalelerin yeni harflerle basılmasına ne zaman izin vermiŐtir?

Cevap

Bediüzzaman Hazretleri, risalelerin Latince olarak basılmasına 1956 yılında izin vermiŐ ve o tarihten itibaren, baŐta Ankara, İstanbul olmak üzere beş vilayette basılmaya baŐlanmıştı. Bununla birlikte Üstad Bediüzzaman'ın Risale-i Nur'daki beyanlarına baktığımızda, bu müsaadesinin Nur Talebeleri için değil risaleleri bilmeyen diğer ehl-i imanın istifadesi için olduğu anlaşılmaktadır. Yani, Üstad'ın Latin harflerine müsaadesi, cemaatin artık hatt-ı Kur'an'ı bırakarak yeni harflere geçmesi için değil, dıŐarıdaki ehl-i imanın istifadesi içindi. Emirdağ'da iken, risaleleri Osmanlıca olarak tamamını matbaada basma teşebbüsü üzerine yazdığı aŐağıdaki mektubda, 'talebelerin latin harflerini tercih etmesi' ihtimaline binaen inayet-i ilahiyenin eski harflerle dahi matbaa kapısını açmadığının kalbine ihtar edildiğini Şöyle beyan ediyordu: "Aziz, sıddık kardeŐlerim! Sizin bu defa neş'eli güzel mektublarınız, Risale-i Nur'un serbestiyeti ve matbaa kapısıyla intiŐarı hakkında beni çok mesrur eyledi; ve kahraman Tahirî'nin yine bu ehemmiyetli işte çalışması için buraya gelmesi, beni Őiddetle dünyaya bakmağa sevketti. Kalben dedim: Madem kardeŐlerim bu derece istiyorlar, çaresini arayacağız. Gecede kalbime geldi ki: İki ehemmiyetli sebebden, inayet-i İlahiye tam serbestiyet ve eski harflerle tamamını tab'etmek tam müsaade etmiyor. Birinci sebep: İmam-ı Ali'nin (R.A.) iŐaret ettiği gibi, perde altında her müŐtak, kendi kalemi ile veyahut başka kalemi çalıŐtırmamasıyla büyük bir ibadet ve âhirette Őehidlerin kanıyla racihane müvazene edilen mürekkep ile mücadele hükümündeki kitabetle (yazarak) envâr-ı imanı neŐretmektir. EĞer tab'edilse, herkes kolayca elde ettiği için, kemal-i merakla ona çalıŐamaz, bilfiil neŐrine hizmet vazifesini kaybeder. İkinci sebep: Risale-i Nur'un mühim bir vazifesi, âlem-i İslâmın

ekseriyet-i mutlakasının yazısı ve hattı olan huruf-u Arabiyeyi muhafaza etmek olduğundan, tab' yoluyla işe girilse, şimdi ekser halk yalnız yeni hurufu bildikleri için, en çok risaleleri yeni hurufla tab'etmek lâzım gelecek. Bu ise Risale-i Nur'un yeni hurufa bir fetvası olup, şakirdleri de o kolay yazıyı tercih etmeğe sebep olur." (Emirdağ-1)Dikkat edilirse yukarıdaki Mektub'da, iki sebeble, tamamını basmaya Allah'ın inayet etmediği anlaşılıyor:1- Allahu Teala, Nur Talebeleri'nin elleriyle Nurları yazarak kazandıkları şehid sevabına üstün gelen sevablardan mahrum kalmasını murad etmiyor. 2- Matbaa'da tamamı basılmaya niyet edildiğinde, Osmanlıca'dan çok Latince basmak gerekecek. Çünkü halk bunu biliyor. Latince tamamı basıldığında, bazı Nur Talebeleri bunu fetva gibi algılayıp kolaylarına gelen o yazıyı tercih etmelerine sebep olur. Allahu Teala ise, Kur'an harflerinin bırakılıp Latinceye geçilmesinden razı olmadığı için inayet-i ilahiye tamamını tab etmeye müsaade etmiyor.Emirdağ-1 mektupları içerisinde olduğu dikkate alındığında 1945-1948 arasında yazıldığı anlaşılan bu mektubda Üstad, tamamının basılmasına müsaade etmeyip Asay Musa'nın Latince ve Osmanlıca olarak, Zülfikar'ın ise yalnız Osmanlıca basılması ile kanaat ediyor. Daha sonra, yukarıda dediğimiz gibi 1956 senesinden itibaren onun izni ve müsaadesi ile risaleler Latince olarak basılmaya başlanmıştır. Üstad Hazretleri'nin Latince baskı ile iki çeşit hizmeti hedef aldığı ifadelerinden anlaşılıyor.1- Bu iman dersleri çokça neşrolarak Anadolu'nun sınırlarına dayanmış olan komünizm dinsizliğine sed çeksin.2- İslam dünyasının kardeşliği yeniden kazanılsın.Bunlar elbette önemli hizmetlerdir. Fakat bu veya benzeri hizmetlerin hiç birisi Nur Talebeleri'nin Kur'an yazısı ile olan asıl hizmetlerini bırakmalarına fetva olamaz. Üstad Hazretleri'nin böyle bir fetvası olmadığı gibi, pek çok aleyhte beyanları vardır.Nur Talebeleri içim önemli olan Latin harflerine ne zaman ve ne kadar bir süre için müsaade edilmesinden ziyade, Risale-i Nur'un ve Üstad'ın yeni harflere aslen nasıl baktığı ve Nur hizmetinde ona ne kadar yer ayırdığıdır.Üstad'ın yeni harflere nasıl baktığını şu cümleler çok açık ifade ediyor:"Şakirdlerin gayret ve şevk ve himmetleri şimdiye kadar matbaalara ihtiyaç bırakmamışlar. İnşâallah o kudsî hizmete devam edip, o elmas kalemler ile neş-i envâr edecekler. Madem bütün bütün mesleğimize muhalif olan yeni hurufu (harfleri), bir-iki risale için kabul ettiğimiz halde matbaacılar çekindiler, o hayr-ı azîmi kaybettiler. Siz o iki risaleyi bizim hesabımıza, kahraman kardeşlerimizden yirmi-otuz zâta tevzi' ederek, yirmi-otuz nüshayı eski hurufla yazdırınız. Yazan kalem sahiblerine daimî hasenat kazandıran o pek büyük hayrı, siz kazanınız. Eğer yeni hurufla, el makinasıyla o iki risaleden yazılmış nüshalar varsa, bize bazı nüshalar gönderiniz." (Kastamonu Lahikası)Bu satırlarda, Üstadın "bütün bütün mesleğimize muhalif" demesi ve talebelerin el yazılarıyla matbaalara ihtiyaç bırakmamalarından memnuniyeti cidden dikkate şayandır.Ayrıca yeni harflere Üstad'ın bakışının ne derece olumsuz olduğunu Üstad 18. Lem'a'da Hz. Ali'den nakille çok açık ifadelerle anlatır. Bu dersin özeti için [şu linki](#) tıklayınız. Peki, Latince ile hiç mi hizmet edilmeyecek? Elbette hayır. Yukarıda da geçtiği gibi, cemaat haricindeki insanların ve yeni girenlerin istifadeleri için elbette bir zaruret durumu vardır. Onların mahrum kalmaması için yeni harflerle de hizmet olacaktır. Fakat önemli olan bu müsaadenin zaruret miktarını aşarak, şakirdlerin o kolay yazıyı tercih etmelerine sebep olmaması, cemaatin Osmanlıca risaleleri bırakıp Latincele sarılmamalarıdır.Bakınız Üstad Hazretleri, Risale-i Nur'un Latinceye müsaadesindeki sınırı nasıl ifade etmiştir:"Risale-i Nur'un bir vazifesi; huruf-u Kur'aniyeyi muhafaza olduğundan, yeni hurufa zaruret derecesinde inşâallah müsaade olur." (Kastamonu Lahikası)Demek ki, Hz. Üstad'ın, "Osmanlıca mı, yeni yazı mı?" sualine vereceği cevabın özü işte üstteki satırlardır. Esas hizmet Kur'an harfleriyle, yani Osmanlıca ile. Yeni harfler ise zaruret miktarınca kullanılabilir.Üstad

Hazretleri'nin en büyük arzularından biri Nur Talebeleri'nin Kur'an yazısını okuyup yazmayı öğrenerek Kur'an harflerinin muhafazasına hizmet etmeleri idi. Buna dair risale ve mektublarda o kadar çok ifadeler var ki, toplansa sayfalar tutar. Mesela bazıları şunlardır: "Risale-i Nur şakirdleri bütün kuvvetleriyle hatt-ı Kur'âniyi (Kur'an yazısını) harika bir surette neşir ve tamim (yayıp umumîleştirmek) ile muhafazasına çalıştıkları bir zamanda...." (Sikke-i Tasdik, 18. Lem'a) "Hatt-ı Kur'anın (Kur'an yazısının) tebdiline (değiştirilmesine) karşı, Kur'an şakirdlerinin bütün kuvvetleriyle hatt-ı Kur'anîyi muhafazaya çalışması aynı senededir." (Mektubat, 29. Mektub) "Risale-i Nur'a intisab eden zâtın en ehemmiyetli vazifesi, onu (Kur'an harfleriyle) yazmak veya yazdırmaktır ve intişarına yardım etmektir. Onu yazan veya yazdıran, Risale-i Nur talebesi ünvanını alır." (Kastamonu Lahikası) "Risale-i Nur'dan eskimez yazı öğrenmeye gelince: Kur'an yazısıyla olan Nur Risalelerini yazmaktaki kazancımız çok büyüktür. Eskimez yazıyı kısa bir zamanda öğreniyoruz. Hem yazarken malûmat elde ediyoruz. Hem Risale-i Nur eczalarını çoğaltmakla, imana ve Kur'an'a hizmet edildiği için pek büyük manevî kazançlar kazanıyoruz. Hem yazılarak edinilen bilgi hâfızaya daha esaslı yerleşiyor. Bunun için şimdiye kadar binlerle genç Risale-i Nur'u yazarak Kur'an yazısını öğrenmiş ve öğrenmektedir." (Nur'un İlk Kapısı) Yani Nur talebeleri, yeni tanıyan bir müslümana Latin harfleriyle basılmış risaleleri verebilirler. Fakat en kısa bir sürede onun da Hatt-ı Kur'an denilen Kur'an alfabetini öğrenerek risaleleri orjinallerinden okumalarını sağlamaları bir vazifeleridir. Kur'an yazısıyla yazılan orijinal risalelerden okumayı bırakıp Latincele yönelmek asla Risale-i Nur'un nazarı değildir. Çünkü Üstad'ın nazarında yeni harfler bid'adır. Bunu gösteren bazı cümleleri şunlardır: "Risale-i Nur zındıkaya karşı hakaik-i imaniyeyi muhafazaya çalışması gibi, bid'ata (yeni hurufa) karşı da huruf ve hatt-ı Kur'an'ı (Kur'an harflerini ve yazısını) muhafaza etmek bir vazifesi iken; has talebelerden birisi bilfiil huruf ve hatt-ı Kur'anîyeyi ders verdiği halde, sırrı bilinmez bir hevesle, huruf ve hatt-ı Kur'anîyeye ilm-i din perdesinde tesirli bir surette darbe vuran bazı hocaların darbeye istimal ettikleri eserleri almışlar. Haberim olmadan dağda şiddetli bir tarzda o has talebelere karşı bir gerginlik hissettim. Sonra ikaz ettim. Elhamdülillah ayıldılar. İnşâallah tamamen kurtuldular." (Kastamonu Lahikası) "Bu zât, Ağras'taki Nur talebelerinin başında nâzırları hükmünde olduğu bir zaman, Sünnet-i Seniye'ye ittiba ve bid'alardan içtinabı meslek ittihaz eden talebelerin manevî şerefini kâfi görmeyerek ve ehl-i dünyanın nazarında bir mevki kazanmak emeliyle mühim bir bid'anın (yeni hurufun) muallimliğini deruhde etti (üzerine aldı). Tamamıyla mesleğimize zıd bir hata işledi. Pek müdhiş bir şefkat tokadını yedi. Hanedanının şerefini zîr ü zeber edecek bir hâdiseye maruz kaldı." (10. Lema) Bid'alara taraftar olmamak, Nur hizmetinin şartlarından biridir. Üstad Bediüzzaman, bid'a taraftarlarını talebeliğe değil dostluğa bile kabul etmiyor. Dost talebe ve kardeş olarak kabul ettiği insanları tarif ederken dostlar için şöyle diyor: "Dostun hassası ve şartı budur ki: Kat'iyyen, Sözler'e ve envâr-ı Kur'anîyeye dair olan hizmetimize ciddî taraftar olsun; ve haksızlığa ve bid'alara ve dalalete kalben taraftar olmasın, kendine de istifadeye çalışsın." (Mektubat) Kastamonu Lahikasında da şöyle der: "Bid'a ile amel eden, kalben taraftar olmamak şartıyla dost olabilir." Bid'alara kalben taraftarlık gösteren birini dostluğa kabul etmeyen, hiç talbeleri arasına alır mı? Netice olarak şunu diyebiliriz: Nur Talebeleri, Nurlardan aldıkları dersle sünnet-i seniye üzere bir İslami bakış açısı kazanır ve bid'alara karşı mesafeli dururlar. Bu nokta-i nazardan Risale-i Nur Talebesi olmaya gayret eden kimselerin Kur'an yazısı ile okuyup yazmayı öğrenip öğretmeleri ve risalelerin Osmanlıcılarında okuyup ders vermeleri temel bir vazifeleridir. Bu vazifeyi hakkıyla

---

yapamayanların ise, yapanları takdir edip destek olmaları ve Kur'an hattını bilenlerin çoğalmasından, sünnet-i seniye adına büyük memnuniyet duymaları gerekir.

Ek Soru

Risale-i Nur eserlerini yazmak, yazarları ilim talebesi sıfatına sokar mı? Bunun varsa dünya, kabir, mahşer ve ahirete bakan neticeleri nelerdir?

Cevap

Nur Risâleleri en mühim iman ve Kur'ân hakikatlerini ve bilhassa eşref-ul ulum olan iman ilimlerini bu asırda ortaya çıkan imansızlık hastalıklarına şifa olacak derecede kuvvetli izahlarla ders veriyor; elbette ihlasla ona talebe olup ders alanlar ilim talebelerinin sevap ve faziletlerine nail olurlar. Bediüzzaman Hazretleri, Nur'u yazan talebelerin ilim talebesi sınıfına dahil olacağını müjdelemiştir. Buna dair bir kısım yerler şöyledir:"Kalemle Nurlara hizmet ve sadakatla talebesi olmanın iki mühim neticesi vardır:1- Âyât-ı Kur'aniyenin işaretiyle, imanla kabre girmektir.2- Bütün şakirdlerin manevî kazançlarına, Nur dairesindeki şirket-i maneviye sırrıyla, umum onların hasenatlarına hissedar olmaktır.Hem bu talebesizlik zamanında, melaikeylerin hürmetine mazhar olan (Haşiye) talebe-i ulûm-u diniye sınıfına dâhil olup âlem-i berzahta -talii varsa, tam muvaffak olmuşsa- Hâfız Ali ve "Meyve"de bahsi geçen meşhur talebe gibi; şüheda hayatına mazhar olmaktır." (Emirdağ Lahikası)"Hâlis talebe-i ulûm ünvanına Risâle-i Nur şakirdleri (talebeleri) bu zamanda tam liyakat göstermişler." (Kastamonu Lâhikası)"Her bir adam eğer hanesinde dört-beş çocuk çocuğu bulursa kendi hanesini bir küçük Medrese-i Nuriyeye çevirsin. Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zât birleşsin ve bu heyet buldukları haneyi küçük bir Medrese-i Nuriye ittihaz etsin (edinsin). Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş-on dakika dahi olsa Risale-i Nur'u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir mikdar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun (ilim talebelerinin) sevablarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlâs Risâlesi'nde yazılan beş nevi ibâdete de mazhar olurlar." (Emirdağ Lâhikası)"Cenâb-ı Erhamürrâhimîn'e hadsiz şükür olsun ki; bu acib zamanda ve garib yerde, talebe-i ulûmun kıymetli şerefini ve ehemmiyetli hizmetlerini

---

kazanmayı sizler vasıtasıyla bizlere de müyesser eyledi.... İşte bu vakiya (ilim talebesinin şehid olarak vefat ederek kendini medresede zannetmesi vakiasına) muvafık (uygun) olarak ben merhum Hâfız Ali'yi aynen hayattaki gibi Risale-i Nur'la meşgul olarak en yüksek bir ilimde çalışan bir talebe-i ulûm vaziyetinde ve tam şehidler mertebesinde ve tarz-ı hayatlarında biliyorum." (Şualar)Talebe-i ulumun özelliği şehid olarak vefat etmeleridir. Bu yüzden kabre girer girmez, ebedi saadetlerine kavuşurlar ve sorgusuz sualsiz cennete girerler.

Ek Soru

Hatt-ı Kuran'ı muhafaza etmek ne demektir? Allah (cc) Kur'anın kıyamete kadar muhafaza edileceğini bizlere bildirmiş. Bu Kuran harflerinin de kıyamete kadar mahafazasının garantisi değil midir? Yoksa Üstad hazretleri başka birşeyleri mi kastediyor?

Cevap

Hatt-ı Kur'an, Kur'an yazısı demek. Bununla iki şey anlaşılabilir:

1- Kur'an-ı Kerim'in yazıları.

2- Kur'an harflerinin alfabe olarak kullanılması ve her müslüman milletin bu harfleri günlük yazılarında kullanmaları...

Bediüzzaman Hazretleri, Kur'an'a her yönden hizmet ettiği gibi, Kur'an alfabesinin günlük hayatta kullanılmasının unutulmaması için de mücadele etmiştir. Bir yerde Üstad bu gayretini şöyle anlatıyor:

"Huruf-u Kur'aniyeyi (Kur'an harflerini) tercüme ile tahrif, tebdil, tağyir etmek (bozup değiştirmek isteyen); mülhidlerin dehşetli cinayetlerine mukabil cihad eden Said..." (Kastamonu Lahikası)

Ayrıca, Kur'an'ın muhafaza edilmesi vaadi var diye Kur'an'a hizmet bırakılmadığı gibi, harflerine hizmet de bırakılmaz.